Ultima frontieră de Ovidiu Bufnilă

Dacă l-ai fi zărit cumva pe stradă pe J.F.K. n-ai fi dat două parale pe el. Zi de zi purta aceiași pantaloni cadrilaţi bine peticiţi. Își târșâia picioarele. Vorbea singur.

Era chel. Molfăia un chiștoc de ţigară. N-ai fi crezut că tocmai el era cel mai preţios obiect de inventar al C.I.A.

Eu l-am întâlnit întâmplător între două trenuri în drum spre Paris. Era o căldură înăbușitoare. Peronul se topise. Lume pestriţă se înghesuia să-l vadă trecând cu dirijabilul pe vestitul Soljeniţîn care pornise într-un turneu european.

Nu-mi aduc aminte dacă busculada iscată ca din senin s-a produs din cauza unei petarde sau a unui zvon ucigător. Puteţi însă să mă credeţi pe cuvânt, J.F.K. s-a repezit la mine și m-a tras într-o gură de canal. Îi sunt dator. În îmbulzeala au murit câteva zeci de oameni.

Forţele de poliţie au fost depășite de eveniment iar agenţiile de presă au relatat tragedia în fel și chip.

Acum, când înregistrez această mărturie pe un reportofon hârbuit, mă găsesc în deșertul Kaooma. Sunt bine echipat și car în spate o unitate informaţională pe care am șterpelit-o din depozitul concernului Green & Blue. Dacă J.F.K. mi-a spus adevărul, peste doar câteva minute, aici, în deșertul Kaooma vor sosi extratereștrii. Sigur că e vorba despre Marea Invazie.

Altfel ce rost ar avea să vă las acest mesaj?

Până când își va face apariţia flotila distrugătoare pot să vă spun despre mine că sunt un om obișnuit. Ani de zile am fost funcţionar în administraţia publică. Atunci când m-au scos la pensie, șefii mei au organizat o mică petrecere și mi-au oferit o medalie de argint. Am fost oarecum încântat. Am avut grijă să nu beau prea multă cafea și doar mi-am umezit buzele cu șampanie. M-aș fi așteptat să primesc un bilet dus-întors până în Insulele Canare dar n-a fost să fie. Am reușit însă să vând medalia în bazarul din Istanbul și să călătoresc cu trenul prin câteva ţări occidentale.

Călătorind și călătorind, l-am citit pe Soljeniţîn din scoarţă-n scoarţă. M-a impresionat stilul său. Cel mai mult și mai mult mi-a plăcut „O zi din viaţa lui Ivan Denisovici”.

J.F.K. mi-a salvat viaţa dar gestul lui m-a împiedicat să-l zăresc pe marele scriitor rus trecând cu dirijabilul. Timp de aproape o oră, J.F.K. s-a străduit să mă convingă să zădărnicesc un plan incredibil.

Mi-a burdușit buzunarele cu o grămadă de dischete și mi-a dat adresa concernului Green & Blue. Apoi a murit împăcat cu el însuși, strângându-mă de mâna.

Inima a încetat să-i bată exact la vremea prânzului. Până după miezul nopţii l-am vegheat rugându-mă pentru sufletul lui. Când vânzoleala a încetat sus pe peron, m-am furișat într-un marfar. Am reușit să traversez oceanul. Am vorbit la telefon cu sora lui J.F.K. Ea locuia în Miami și lucra într-un restaurant. Femeia s-a fâstâcit de-a binelea. Mi-a spus că n-a auzit în viaţa ei de J.F.K. A izbucnit în plâns și a trântit receptorul.

În doar câteva minute voi lega puzderia de sateliţi militari cu unitatea mea informaţionala obţinând o rază ucigătoare. După câte mi-a povestit J.F.K., îmi va fi de-ajuns să distrug matricea energetică a extratereștrilor. Odată cu ei voi muri și eu și alte câteva sute de oameni.

Extratereștrii nu sunt altceva decât copiile unor pământeni pe care J.F.K. le-a trimis dincolo de ultima frontieră a Universului schimbându-le polaritatea. Necazurile noastre vin adeseori din cauza unor lucruri nemaipomenit de simple.

Numele meu nu are nicio importanţă. Vă îmbrăţișez cu drag și Dumnezeu să vă aibă în pază.